

In memoriam

Aurel Bădescu

Eram, prin 1967, în redacție la „Amfiteatru“, unde a apărut într-o după-amiază — nu mai știu de cine recomandat — un băiat înalt, subțire, cu o față prelungă și smeadă, cu privirea arzătoare și plete eminesciene; ne adusese un articol incendiar despre regia de film la I.A.T.C., articol atât de incendiar — operă juvenilă și iconoclastă — încât nici nu l-am putut publica. Cu regret, căci era scris cu vervă și patos, era îndrăzneț și vindicativ, avea har. Articolul cu pricina n-a apărut, dar Relu Bădescu, încă studentul Aurel Bădescu, autorul lui, a rămas între colaboratorii noștri cei mai apropiați.

Drumurile noastre s-au tot intersectat de atunci pînă la acest incredibil 1 aprilie — ce păcăleală sinistră! —, cînd ele s-au despărțit definitiv. Mă urmase la „Contemporanul“, doar colaborator la început, mai tîrziu redactor „en titre“. Din acele timpuri — era încă student — îmi stăruie în minte o întimplare semnificativă, foarte grăitoare pentru cel care a fost întotdeauna Relu Bădescu. Fusesse la Brăila, la o premieră (era prima lui deplasare în provincie în chip de critic dramatic), adusese cronică — foarte exactă, dar destul de aspră —, aceasta apăruse. Și mă pomenesesc cu un telefon de la cineva din teatru cu pricina, care mă interpelează indignat, întrebîndu-mă cum de-a putut să scrie „acest Bădescu“ o cronică la un spectacol la care nici n-a asistat. Nu-l văzuse nimeni, nimeni nu știa (încă) în lumea teatrelor cum arată. Ajunsese modest și anonim în oraș, nu ceruse nimănui o favoare, nici un ajutor, își reținuse singur loc la hotel și-și cumpărase bilet de teatru, văzuse spectacolul ca un spectator oarecare, și scrisese adevărul. Așa a fost mereu — modest, timid, ferindu-se de poză și popularitate, străin cu totul de acea agitație pe care altora le place atât de mult să o creeze în jurul lor. N-a vrut niciodată să fie o vedetă, poate tocmai pentru că el însuși le respecta și le prețuia atât de mult.

Și totuși, fără să vrea — pentru că avea talent cu carul (de cultură și intuiție teatrală nu mai vorbesc!) —, Aurel Bădescu era o vedetă. Era unul dintre pușinii cronicari teatrali (fără el, speța a devenit rară) care știa să facă din scrisul său o operă de artă în sine. Un stilist, îndrăgostit de verb, increzător în puterea magică a acestuia, prin care încerca — și reușea — să echivaleze magia de pe scenă.

Inventase — tot în „Contemporanul“, mai întîi, apoi o mutase la „România literară“ — o rubrică, „Secvența“, pe care o semna — și de data aceasta, la fel de modest — numai cu inițiale, A.B. Pușini ziaristi — în acest spațiu mai cunoscut nouă, al Europei — se încumetă să comită asemenea „cartușe“. Scinteietoare, paradoxale, profunde, întinse pe nici 15 rînduri și pe mai puțin de patru cvadrași. A.B. se încumetase, și pe acest tărîm se bătea de la egal la egal cu semnături care au făcut celebritatea unor ziare ca „Le Monde“ sau „Figaro“.

...Uneori, mă gîndesc — și cit ar fi de bine să fie așa! — că poate Relu și-a schimbat din nou locul „secvenței“. Că poate o descopăr mîine în alt ziar, în altă revistă... Dar nu, păcăleala asta de 1 aprilie el nu a mai avut puterea să o facă.

Dinu KIVU